

וטמא מצטרפין זה עם זה.

האוכל כזית נבילה, לוקה.

ועוד הלכה יש נבלה, שהיא אב הטומאה, ומטמאת כלים אוכלין ומשקין במגע, ומטמאת אדם אף במשא.

טומאת נבילה, היא גם בנבלת בהמה או חיה טמאה [אפילו נשחטה כראוי].

כל הנבלות, מצטרפין זו עם זו, לשיעור כזית. והיינו, חצי כזית נבילה מבהמה זו וחצי כזית מבהמה אחרת, מצטרפין. ובגמרא יבואר, אם מצטרפין לגבי טומאת נבילות בלבד, או שמצטרפין גם לחיוב מלקות כל אכילת נבילה.

האוכל כזית מן השרץ, לוקה, ואינו מטמא. במה דברים אמורים? בשאר השרצים, כגון הצפרדע הנחש והעקרב. אבל שמונה שרצים האמורין בתורה [ויקרא יא] כמו החולד והעכבר והצב, נוסף על איסור אכילה הם גם מטמאים [אדם וכלים, אוכלים ומשקין] במגע ולא במשא. ושיעורם לטמא, הוא בכעדשה.

וכל השרצים (575), מצטרפין זה עם זה. כלומר, שאר השרצים מצטרפין לשיעור כזית להתחייב מלקות על אכילתן. ושמונת השרצים מצטרפין לשיעור כעדשה לטמא טומאת שרצים. וכן להתחייב מלקות להאוכלן.

גמרא:

שנינו במשנה: כל הנבלות מצטרפין זה עם זה.

גמרא:

הגמרא מבארת הטעם שחלה וביכורים מצטרפין לתרומה.

מאי טעמא?

כולהו, כל אלו, איקרו, נקראים "תרומה".

גבי חלה, כתיב [במדבר טו] **"ראשית עריפותיכם חלה תרימו תרומה"**.

ביכורים (574) נמי איקרו תרומה. דתניא, שנינו ברייתא: אמרה התורה [דברים יב] "לא תוכל לאכול בשעריך... ותרומת ירך", ודרשו חכמים: **אלו ביכורים,** שאסור לאוכלם אכילת שערים, דהיינו חוץ לירושלים. ו"ירך", היינו ביכורים, שנאמר בפרשת ביכורים [דברים כו] "ולקח הכהן הטנא מירך".

הרי שהתורה קראתו לביכורים "תרומה".

אבל אינך, שאר אלו שנשנתנו במשנה: תרומה, תרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי, **לא צריכא,** לא צריך לפרש מדוע מצטרפין, שהרי דבר פשוט הוא, שהם נקראים תרומה.

מתניתין:

המשנה ממשיכה בענין צירוף איסורים.